

1] Source?

<p>תוספתא [בב"ק ז'ג]- אבל המתגנב מאחר חבר, והולך ושונה פרקו, אף על פי שנקרא "גנב", זוכה לעצמו, שנא' "לא יבזזו לגנב כי יגנוב." סוף שמתמנה פרנס על הצבור, ומזכה את הרבים, וזוכה לעצמו, ומשלם כל מה שבידו שנ' "ונמצא ישלם שבעתים וגו'".</p> <p>ילקוט שמעוני [משלי רמז, תתקלט]- "לא יבזזו לגנב כי יגנוב"- אף על פי דכתיב "חולק עם גנב שונא נפשו", אבל המתגנב על חברו והולך ושונה פרקו, אף על פי שנקרא "גנב", זוכה לעצמו, שנאמר, "לא יבזזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב, ונמצא ישלם שבעתים את כל הון ביתו יתן" ואין "שבעתים" אלא דברי תורה, שנאמר, "אמרות ה' אמרות טהורות כסף צרוף בעליל לארץ מזוקק שבעתים." דבר אחר – "לא יבזזו לגנב כי יגנוב וגו'"= אם ראית עם-הארץ שהשחית עצמו על דברי תורה, אל תאמר "אתמול עם הארץ והיום חבר!" למה? "למלא נפשו כי ירעב", ואין "ירעב" אלא תורה, שנאמר "לא רעב לחם ולא צמא למים":</p>	<p>מסכת בבא מציעא כ"ט עמוד ב'-</p> <p>וכן המפקיד ספר תורה אצל חברו; גוללו כל שנים עשר חדש + פותחו וקורא בו.</p> <p>המרדכי [בב"מ, רצ"ג]- ולא יקרא בו לכתחלה. פי' רב יהודה גאון -כשם שאסור לקרות בו, כך אסור להעתיק ממנו אפילו אות אחת שלא ברשות, משום דמרע ליה לפקדון...</p>
---	---

B] In the Codes

<p>המרדכי [בב"מ, רצ"ג]- ... וה"מ בבור ועם הארץ, אבל חבר ות"ח= מותר לקרות בו, ומותר להעתיק ממנו ואפילו לכתחלה שלא ברשות;</p> <ul style="list-style-type: none"> לפי כשהפקידו אצלו, יודע היה שהנפקד חבר וילמוד בו ואדעתא דהכי הפקיד אצלו, כמו מפקיד מעות [אצל שולחני] דכשהן מותרין דמשתמש בהן. ושמא הטעם, משום דאיתא במדרש משלי על הדין קרא "לא יבזזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב" שאין לבזות מי שגונב ד"ת ומעתיקן. מספר המקצועות. 	<p>שולחן ערוך [חו"מ רצ"ב/כ]- המפקיד ס"ת אצל חברו= גוללו פעם אחת לי"ב חדש, ואם כשהוא גוללו פתחו וקרא בו= מותר. אבל לא יפתח בגלל עצמו ויקרא, וה"ה שאר ספרים. ואם פתח, (וקרא), וגלל בגלל עצמו = הרי שלח יד בפקדון ונתחייב באונסים.</p> <p>הרמ"א [שם]- וכמו שאסור לקרות ממנו כך אסור להעתיק ממנו אות אחת</p>
<p>הש"ך [חו"מ רצ"ב/ל"ה]- ... ולא יקרא בו לכתחילה, והטעם שמקלקלו בקריאתו. ואם הוא חבר ותלמיד חכם= מותר לקרות ולהעתיק ממנו שלא ברשות, ואף על גב שמקלקלו, לפי שכשהפקידו אצלו היה יודע שהוא חבר וילמוד בו.</p> <p>והשתא קשיא ליה; נהי דטעמא ד"אדעתא דהכי הפקידו אצלו" מהני דמותר ללמוד ממנו אף על פי שמקלקלו. מכ"מ, אמאי מותר להעתיק ממנו? הא ודאי אדעתא דהכי לא הפקידו אצלו שיעתיק ממנו? לכך קאמר "ושמא הטעם משום דאי' במדרש כו'..." אלמא שמותר לגנוב ד"ת ולהעתיקן. א"כ, אפילו קפיד בודאי מותר להעתיקן ואף על גב שמקלקלן במה שמעתיק, מכ"מ= אדעתא דהכי הפקיד אצלו שילמוד בו ואינו מקפיד על הקלקול. א"כ תרווייהו צריכי;</p> <p>(1) טעם "אדעתא דהכי הפקידו אצלו" צריך דמותר להשתמש בו, אף על פי שמקלקלו קצת,</p> <p>(2) וטעם ד"לא יבזזו לגנב" צריך, דאף ע"ג דמסתמא מקפיד= בהכי מותר... כלומר שמתעם זה מותר לקרות ולהעתיק אף על פי שמקלקלו.</p>	<p>הסמ"ע [רצ"ב/מ"ה]- ולפי האי טעמא [טעם המרדכי # 2] משמע דמותר אפילו ידעין ביה דקפיד. מיהו מור"ם ז"ל השמיטו, ואדרבה; כתב ודאי אדעתא דהכי הפקידו אצלו, ומזה מוכח דס"ל, דאם ידעין דהוא קפיד דהוא אסור + גם המרדכי לא כתב אלא בלשון אפשר וק"ל.</p> <p>הרמ"א [שם]- ... אבל ת"ח, שאין לו ספר כיוצא בזה= מותר לקרות ולהעתיק ממנו, כי ודאי אדעתא דהכי הפקידו אצלו.</p> <p>הנודב"י, בשמו ע"י בנו ה"שיבת ציון" [אהבת ציון, דרוש תשיעי, דרוש מבנו מהר"ש]- ועתה אליכם הלומדים, שעדיין הם בשני נעורים, אשים פני לבקש מכם שלא תכשלו ח"ו בעון הזה, ואל תטעו במה דארז"ל "לא יבזזו לגנב כי יגנוב", שמותר להעתיק אפילו בלא רצון אדם. חלילה לכם לחשוב שמותר להתלבש בטלית שאינו שלו לומר דבר ששמע מאחרים בשמו, וחלילה חלילה! אלא הפירוש הוא, שמותר להעתיק כדי ללמוד ולידע הדברים, אבל מחויב הוא לאומרו בשם אמרו. ע"כ דברי אממ"ו בקצרה, והוא ז"ל האריך מאוד והזהיר מאוד להרחיק מעון זה.</p>

C] Can one STEAL Torah?

מסכת סנהדרין דף נ"ט עמוד א' - ואמר ר' יוחנן- עובד כוכבים שעוסק בתורה חייב מיתה, שנאמר "תורה צוה לנו משה מורשה" = לנו "מורשה" ולא להם. וליחשבה גבי שבע מצות? מ"ד "מורשה" מיגזל קא גזיל לה, מאן דאמר "מאורסה" = דינו כנערה המאורסה דבסקילה.